

José Tirado

Primera Plana (1974), tot i ser un títol interessant dins la filmografia de Wilder, no va gaudir de l'èxit i el reconeixement de la resta de les seves obres. La crítica americana va arribar a considerar-la "una pel·lícula vulgar, basta i vergonyosament estrident" —segons publica *Variety*—, probablement perquè no estaven preparats per a assimilar un atac tan corrosiu com aquest.

La pel·lícula està basada en una comèdia teatral de Ben Hecht i Charles McArthur, ambientada al Xicago dels anys de la Depressió i la Llei Seca. Tant el film com l'obra mostren de

què poden arribar a ser capaços un redactor i el seu editor per tal d'aconseguir l'exclusivitat d'una notícia: conèixer si s'executarà o no un home acusat d'assassinar un policia. De les quatre adaptacions cinematogràfiques que s'han fet d'aquesta obra (el 1931 Lewis Milestone va fer *Un gran reportaje*; el 1940 Howard Hawks rodà *Luna nueva*; el 1974 Wilder va dirigir *Primera Plana* i, finalment, Ted Kotcheff va fer *Interferencias* l'any 1988) la de Wilder és, probablement, la més respectuosa amb el text original, tot i que, amb la col·laboració d'I.A.L. Diamond aconsegueix dotar el guió d'una comicitat àcida que no tenen els altres *remakes*. Probablement es degui

al fet que, quan Wilder va portar la història a la pantalla l'any 1974, l'època de la censura ja havia acabat i va poder fer, entre d'altres coses, que els periodistes diguessin el que realment pensen de la seva pròpia professió.

Hildy Johnson, el personatge interpretat per Jack Lemmon, reflexiona durant el film: "El periodisme... un treball de pobres diables, amb els colzes pelats i els pantalons plens de forats, que miren pel pany i que desporten la gent a mitjanit per preguntar-li què n'opina d'en Pau, d'en Pere i d'en Berenguera. Que roben a les mares fotos de les seves filles violades als parcs. I per què? Doncs per fer les delícies d'un milió de depen-

dentes i mestresses. I, l'endemà, el seu reportatge serveix per embolicar un ocell mort".

Primera Plana fa referència a la rutina d'una professió socialment considerada fascinant, però que, segons el prisma wilderià, desplega sistemàticament dispositius corruptes i il·lícits amb l'objectiu de manipular la informació i aconseguir el sensacionalisme que el públic reclama. Des del començament del film, Wilder ataca la manca de rigor dels periodistes, una banda de grimpaire sense escrúpols pels quals *el fi justifica els mitjans*, però, al cap i a la

fi, les armes brutes que els periodistes utilitzen obeeixen a una finalitat: satisfer el desig morbós del gran públic. No podem oblidar, doncs, que Wilder vol envestir també contra l'espectador àvid de sensacionalisme.

Encara més; el film no s'ha d'entendre únicament com un examen del Quart Poder, ja que *Primera Plana* ataca amb la mateixa fúria el periodisme groc com la neciesa humana, la injustícia o la manca de valors, i evidencia la màxima hobbessiana *Homo homini lupus est*. Tot i així, quan el film acaba és probable que no tinguem aquesta sen-

sació, ja que, al llarg de la cinta, el ritme frenètic de gags i elements còmics no ens permet adonar-nos que allò que ens resulta tan còmic no és més que un joc despietat que consisteix en especular amb la vida d'una persona, de la qual ni tan sols se'n ha acudit plantejar-nos si és realment culpable o no.

En aquest sentit, la millor al·lusió que es podria fer a *Primera Plana* va ser la realitzada per Antonio Kirchner: "Nos hallamos ante una cinta admirable, porque consigue hacernos reír mientras nuestro subconsciente queda aterrado". ■